

כושית שלי הכוכבה האטומה

מאת
ד"ר רות זילץ - לויינסון

כושית שלי

הlibcba הAI/EP/KA

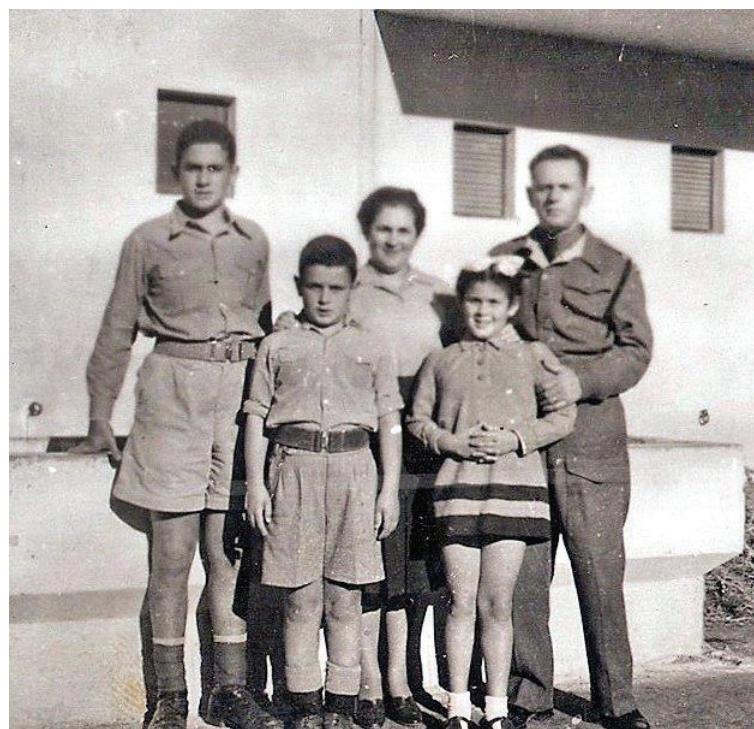

מאית

ד"ר רות זיילד - לויינסואל

הנפשות הפעולות:

אבא שלמה – הקצין סלomon, אמא ציפורה,
ACHI הבכור שבתאי, אחיו חיים ואנוכי – רותי.

פרק א'

כושית מגיעה לביתנו

יום אחד חזר אחיו הבכור הביתה, ותחת זרועו צורור קטן של פרווה שחורה, שתי עיניים עגולות וمبرיקות מציצות מתוכו. הייתה זו גורת כלבים בת שבועות אחדים, שאך זה נגמרה מחלב אימה, וניתנה לאחיו כמתנה לחברו. אימى השמיה קולות התנגדות תקיפים, אנחנו הילדים השמענו קולות תחנונים רמים, ולבסוף הושגה פשרה: הגורה, שזכה מיד לשם החיבת "כושית", תישאר לנויסין בהשגחת הילדים במשפחה, ותגורר מחוץ לכותלי הבית, במחסן קטן וקרוב לבניין המשטרה. אבי הקצין סלומון, היה מפקד המשטרה ברחוות, ואנו גרנו באחת הדירות של התחנה.

אימى תרומה בחוסר רצון בולט שימושו ישנה שתשמש כמזון, וכמה כלים נוספים למזון ומשקה. כך החלה כושית את דרכה בחיים מנקודתzinok נמוֹכה בַּיּוֹתָר. לנו הילדים היה ברור לגמרי שהאנסניה החדשה מאד לא חביבה על כושית. היא שמחה בבוינו לטפל בה ולשחק אליה, והתבוננה בנו בעיניים עצובות מאד כשהגיעה השעה להיפרד עם ערבה. הפרידות הללו ממש שברו את לבנו, ותווך זמן קצר החלטנו לשפר את תנאי מגורייה של כושית. העברנו את השימוש שעליה ישנה במחסן אל סף דירתנו, ולידה הניחנו את צלחות המים, החלב והמזון המוצק.

בכל פעם שנפתחה דלת הכניסה לדירה עמדה כושית בפתח ועיניה מתחננות ומביעות את רצונה לחסוט בצל קורתנו. היא כשבשה בזונבה במחירות ימינה ושמאליה, ונראית כצעצוע חי, כל כך מתוקה וממושמעת. הרגשנו שההתנגדות של אמא הולכת ונחלשת, ניצלנו רגע מותאים, וכושית חצתה את סף הבית היישר אל הסלון, ושם מרובה שמחה והתרגשות עשתה פיפי במרכז החדר... שוב נשמעו קולות התנגדות תקיפים של אמא, וקולות תחנונים וסבירים שלנו הילדים, שכושית עדין קטנה, ותלמד,

ועדיין לא הייתה לנו הזדמנות להקנות לה הרגלי ניקיון. שוב הוושגה פשרה לפיה הוכנסה השמיכה ששימשה לכושית כمزון אל תוך הבית, אבל ממש קרוב לדלת היציאה, ליד חדר האמבטיה.

לפני שנכנעה אמא סופית לכニסחה של כושית לחינו, היא עשתה נסיוון אחרון למסור אותה לאחרים. היא בקשה מאבא קצין המשטרה לשאול אם מי מהשוטרים תחת פיקודו מעוניין בכלבה קטנה וחמודה. ואכן נמצא האיש, והוא שם את כושית בילקוטו, כשהרക ראה הקטן מבצבץ מהפתח הצדדי, והלך לביתו. כשחזרתי הביתה מבית הספר וגיגית שכוורת נעלמה פרצתי בבכי מר. כה רם ומר היה הבכי, עד שאבא רץ בעקבות השוטר והסביר לו את המצב. כושית החזרה הביתה אחר כבוד, ומכאן היא החלה לטפס במהירות בסולם ההתקדמות בחיים. השמיכה שלה הוזזה תוך זמן קצר אל תוך המטבח, מעוטרת סביבה בכל צלוחיות המזון והמשקה שלה, והיא עצמה אפופה בריחות המטבח הטובים. עכשו נראהתה כושית מרוצה מאד. זה היה מקום כלבבה, והבעה של שביעות רצון תמידית הייתה נסוכה על פניה.

פרק ב'

כושית מטפסת בסולס הצלחה

امي הייתה בשלנית נלהבת ובלתה שעות רבות במטבח בהכנות מטעמים לבני המשפחה. כך יצא שהוא וכושית בילו זמן זו במחיצת זו, וידידות عمוקה הלכה ונרכמה ביניהם. צלחתה של כושית הייתה מלאה תמיד בכל טוב, ומכוון שהייתה קטנה על פי גזעה, העדיפה תמיד איכות על כמות, והפכה לאנינית טעם. כמו בכל בית שבו הילדים מבטיחים לטפל בכל תמיד ולא עומדים בדיורם, כך גם נעשינו יותר ויותר "עסוקים", והטיפול היומיומי בכושית נפל בעיקר על אמא, כשהיאו הילדים בעיקר משתעשעים עם הכלבה החמודה מפעם לפעם.

הcheidוש פג והדיירת החדשת הפכה לבת בית לכל דבר. הראות פעם בנ בית שגר במטבח? ובכן, גם תקופה זאת חלפה כ奢כושית הבינה שלישון במיטה נוחה וחמייה, בעיקר ביום החורף, עדיף לאין ערוך על המרbez שלה בפינת המטבח. היא פעלה בהדרגות ובחכמה: תחילת טיפסה על קצה המיטות בחדר הילדים, קרובה לרוגליים. במשך הזמן החלה להתקדם לכzon הראש, עד שלעת בוקר היה ניתן למצוא אותה ישנה כתינוק, ראש הקטן מונח על הכר, והشمיכה מגיעה עד לצווארה.

כשナルצתי לקום בבוקר כדי ללקת לבית הספר קנאתי בה על שלא מיהרה לשום מקום. היא הziיצה עלי בקומי, והמשיכה בשנת הבוקר המתוקה שנגזהה ממני. השיא הגיע כשבוע אחד שמה פעמייה אל מיטת ההורים וטיפסה בקלילות אל מרגלותיהם. כולנו עצרנו את נשימתנו כשהבלתי יؤمن התרחש: כושית ישנה במיטה של אמא! כושית הגיעה לפנסיה!

פרק ג'

כושית מכירה תודה

בד בבד עם התבוסותה של כושית בית היא הchallenge למול לנו בחזרה על כל הטוב שהשפענו עליו. קודם כל הפגינה לפניינו את אהבתה בכל האמצעים העומדים לרשותה, והם היו רבים. כשהל אחד מאיתנו חזר הביתה הייתה כושית עורכת לו קבלת פנים מלכותית, כאילו נעדր שנים רבות וחזר מגילות רחוקה. היא פתחה בריקוד סוער סביבו, תוך שהיא משמשה קולות שמחה רמים, מעין נביחות קצרות, תכופות ועליזות. בغال קומתה הנמוכה היא קפיצה לגובה על שתי רגלייה האחוריות, כשהל קפיצה מלאה בקריאות צהלה נרגשות. ריקוד השמחה הזה נמשך די הרבה זמן ולפעמים לווה בטפטוף חשוד, ביחוד אם החלפו כמה שניות מאן שטיילה בחוץ כדי לעשות מה שעשו כלב כשהוא מטיל בחוץ...

לאט לאט הייתה כושית נרגעת, אבל ממשיכה לבטא את רגשותיה בליקוקים וบทשומת לב וחיבת גלויה למי שחפיצה בירוקו. במקביל למחוזות האהבה הלוחטת שהפגינה לפני בני הבית, העניקה כושית שירות שמירה באיכות גבוהה. ממשי גופה היו קטנים, אך היא נחנה בעוז רוח ודבקות במטרה. היא הסתערה על כל זור ופולש לבית בנביחות עצות ביותר, בקול cocci חזק שיכלה לייצר. היה צורך לסגור אותה בחדר כדי שלא תכלת את זעמה בכל זור לה שנכנס הביתה, והיה חשוד בעיניה כמו שבא להרע לאהוביה. לעיתים הצליחה לחמוק מן החדר הסגור, ואנו הגנו בגופנו על "הפולש" מפני כעסה האDIR.

לימים גדلت ויה לי חבר. הוא החל לבקר בביתנו, ובתחילה לא היה מקובל על כושית כלל בכלל. היא קיבלה אותו בזעף ובחשדנות ואך נבחה עליו בבואו ובלכתו. כשהבין במשך הזמן שאני אוהבת אותו, ושהוא דמות חשובה בחיי, וכאשר שוכנעה שהחברות רצינית ואמיתית,

הרשתה לעצמה להתאהב גם היא בחברי, ולהעניק לו את קבלת הפנים המלכוטית השמורה אצלה לבני המשפחה. דקות ארוכות עברו עד שהוא הצליח, בבואו לביקור, להתקדם כמה צעדים מעבר למפתחן, כי הקפיצות הנלהבות שלו לגובה, מלאות בגנichות ואנקות מעצמת הרגשות, הקשו עליו לצعود קדימה. גם הטפטוף החשוד היה ניתז לכל עבר מפעם לפעם, אך אם הביקור היה בחורף עם מעיל גשם, הייתה הצרה קטנה יותר. חבריו, שנעשה לימים בעלי (הלא הוא מידוענו גבי), נהגו להתלוצץ ולומר שלקה לו יותר זמן לכבות את לב כושית מאשר אתabei. כאשר כושית הלכה שבוי אחרי מישחו, זה היה לנצח, תהליך שאין חזרה ממנו. זהלקח זמן אבל ההמתנה השתלמה!

תמונה

מתkopft

החברות שלי

עם גבי

פרק ד

כושית עוברות חוויה מפחידה

בשנים הראשונות לקיומה של מדינת ישראל, לפני שהכלכלה התפתחה, הכרז משטר צנע, ומצרכי מזון מסוימים כמו בשר, דגים, ביצים ועוד נמכרו במשורה, בנסיבות מוגבלות, עם פנסיס תלושים. לכן אזרחים רבים הקימו לעצמם לול עופות בחצרות הבתים, לאספקה שוטפת של בשר עוף וביצים. גם לנו היה לול כזה בחצר האחורי של המשטרה, ואנו חנו הילדים עוזרנו בטיפול בעיפות ובאיסוף הביצים. מובן שכושית נלוותה אלינו בReLUכה לlol, והייתה סקרנית לגבי העופות, אם כי קצת פחדה מלהן.

יום אחד סיימנו את העבודה בלול, נעלנו אותו (הוא ריה מוקף בגדר עם שער), וחזרנו הביתה. רק לאחר כמה שעות הבחנו שכושית איננה בבית ולא חוזרת איתנו מהלול. היא נשאה כלואה שם בין העופות המקרים, והחשייכה החלה יורדת. מי יודע אילו מחשבית חלפו במוחה. דבר כזה עדין לא קרה לה! האם חילתה סולקר מהבית ???...

כשהתברר לנו שכושית המסכנת נשכחה בלול, הלכנו מיד לשחרורה, והיא רצתה במהירות הבזק הביתה ופרצה פנימה כרוח סערה. היא פצחה במחול שמחה תזוייתי שכמورو עין לא ראתה. היא דילגה מחדש לחדר תוך כדי השמעת נביות רמות של שמחה, קופצת על הספות והכיסאות למעלה ולמטה במשך דקות ארוכות. לא רק לאסי שבת הביתה, גם כושית!

פרק ה הכישרון המוסיקלי של כושית מתגלה

חברי ניגן יפה בצלו ואני פרטתי על פסנתר. يوم אחד החלטנו לנגן יחד יצירה שחווברה לשני הכלים הללו, ואני התאמנתי עם התווים שהוא נתן לי. כשהייתי מוכנה, הוא בא עמו הצלו לبيתי, והתיישבנו לביצוע הייצירה. כושית, שהרגישה חובה לעצמה להשתתף בכל אירוע, רתינשה אף היא לידינו. ברגע שהתחלנו בנגינה היא הרימה את ראשה כלפי מעלה, מתחה את צוואריה ושרה בקול רם מנגינה משלה: או- או-אה- אוי- אוי- אה- אוי... בסילסולי קול עולים ויודדים, בעיקר עולים... וכך הפק הדואט לשליישיה. ניסינו להעביר אותה לחדר אחר ולסגור את הדלת, אך קילות הזימרה שלה נשמעו היטב גם מעבר לדלת הסגורה. נסו אתם לנגן בתנאים כאלה! קשה גם לתרcizo בנגינה כאשר מתפוצצים מצחוק... אינני בטוחה שזה היה רק בגלל כושית, אבל רפעם הריא שניגנו יחד הייתה הפעם הראשונה והאחרונה שעשינו זאת בצוותא. נראה שהרגשנו שלמן ההרמונייה בזווית עדיף שככל אחד מאיתנו ינגן לחוד. עכשו, כשאנו חוגגים את חתונות הזהב שלנו, ייתכן שכושית בדרכה שלא תרמה לאושרנו!

פרק I

כושית עוצה אמבטיה

מכיוון שכושית ישנה לפעמים בנסיבותינו, היה צורך לשמר על ניקיונה באופן מיוחד. משום מה נפל תפקיד הרחצה שלה על אבי. חימום המים בביתה נעשה אז על ידי הבערת סולר מתחת לדוד גדול, והאש השמיעה זימזם נעים לאוזן, ולא חזק במיוחד. אוזנה הרגישה והמוסיקלית של כושית קלטה מיד את המתרחש, והיא ירדה למחתרת. הרחצה לא הייתה חביבה עליה, בלשון המועטה, ומיד כשהודלק הדוד היא נעלמה מן העין. כשהבא חזר מעבודתו והגיעה עת הרחצה, התחלנו לחפש את כושית מתחת למיטות. היא נדקה בדרך כלל מתחת למיטה הcupola של ההורים, לפינה המכוי פנימית ומרוחקת, ואנחנו נאלצנו לzechol ולהושיט יד ולמשוך אותה החוצה. איןני יודעת איך היא עשתה זאת, אבל ההרגשה הייתה כאילו הכלבה עשויה מעופרת יצוקה. בהתאם היא נעשתה כל כך כבדה ונדבקה לרצפה, והיה קשה לגרור אותה החוצה. כשסוף סוף הכנסנו אותה לאמבטיה היא עמדה על שתי רגלייה האחוריות כשהשתתיים הקדמיות נשענות על דופן האמבטיה, אוזניה שומותות אחורנית ועל פניה ארשת של סבל והשלמה עם הגורל האכזר.

הרחצה הייתה עם שמפו ריחני, ואבא היה ממתק ומרקץ את הכלבה הקטנה בעוז, ושותף היטב את הקצח. אחר כך היא הייתה נעטפת במגבת גדולה שאמא ניאotta להקריב למענה. כשהמגבת הוסרה ממנה עדיף היה לא לעמוד קרוב מדי אליה, כי היא החלה להתנער ולהעיף טיפות מים לכל עבר. אני הייתה ממונת על סירוקה, ולפעמים אף קשתי סרט לצווארה. בעיניי היא הייתה יפיפיה.

פרק 7

מה קרה לחולוק החם של אבא?

הדבר אירע בערב חורפי אחד כשהאב ישב בקורסא החביבה עליו וקרא עיתון. כושית הייתה עדין גורה צעירה. בגין זה נהגים הגורים לכוסם כל דבר, החל מנגלי בית וגמר ב... בעצם זה לא נגמר בשום דבר, הכל הולך. הקורסא הייתה גדולה ועמוקה, וכושית הצטנפה לה בעומק המושב, קרובה למשענת, ולא הפריאה כלל לישוב בה. זה היה מקום חמים וחביב עליו, והיא הרגישה שם מוגנת. אבא סיים לקרוא את העיתון וגם נימנים קצר, וכאשר קם הרגיש קריות מזרחה בגבו. התברר שכושית כירסמה חלק נכבד מחלוקת הצמר החדש, ופערה בו חור גדול! למזלה היה זה כבר אחורי שמעמדה בבית התייצב ואמא נטהה לה חסד, כך שסילוק כבר לא עמד על הפרק. אמא אף הפליאה לעשות, וכאשר כושית הייתה חוליה ולא רצתה לאכול ולשתות, אמא הושיבה אותה על ברכיה וייצקה חלב חם בכפיות לתוך פיה כדי שתתחזק. כושית מצידה גמלה לה טוביה בחזורה, כפי שיסופר להלן.

גם כשニיגנטי באקורדיון כושית פצחה בשירה, אבל רק
בעלילה הגבויים...

פרק ח כושית צמה ביום כיפור

אמא הייתה דתיה בMOVEDן הכי נאור של המילה. היא קיימה את המצוות אך לא כפתה אותן על זולתה. אבל ביום כיפור לא היו פשרות. אחרי הארוחה המפסקת לא נכנס אף אחד למטבח, ורק בזאת החג אכלנו כולם יחד את הארוחה המשיימת את הצום. צלחות המזון והמים של כושית עמדו מתחת לכיוור במטבח, והיא נהגה להיכנס לשם כמה פעמים ביום כדי להיטיב את ליבה במאכל ובמשקה. ביום כיפור היא הבינה מה קורה בבית, ובמשך כל היום לא נכנסה אפילו פעם אחת למטבח. כושית צמה ביום הכיפורים!! נערה הייתה וגם בגרתי ולא שמעתי אף פעם על כלב שמתנזר מרצונו מאוכל, וצמ לאות הזדהות עם בעליו. מובן שמחוזה כזאת חיזקה מאד את הקשרים בין כושית לאמא, לשמחת כולנו.

פרק ט

כושית הופכת לאם

מאז שהגיעה לפרקה הייתה כושית מאד מחוורת על ידי כלבי הסביבה. מובן ששמרנו עליה, אך הם נקבעו מתחת למיטתה דירתנו שהייתה בקומה השנייה. היא ישבה על מעקה המיטה והתרחשו שם סצנות שהזכירו את המחזאה "רומייאו ויוליה". הם "שרו" לה "סrndות" בסילולי קולות, והיא מצדיה הביעה התעניניות וענטה להם. يوم אחד הצליחה לבrho מהבית ולממש את זכותה לאימהות. איננו יודעים מי היה האב המאושר, אך מכיוון שלא התכוונו לתבוע דמי מזונות עבור הגורים, סמכנו על כושית שעשתה בחירה נכונה. בתקופת הריוונה הקפדנו לתת לה מאכלים מזינים שכלו גם הרבה גבינה שאנו יינו "קלציום לגורים". כשהתקרב מועד הממלטה ראיינו שכושית מחפשת מקום מתאים ונתקנת חלק תחתון של ארון קיר. פינינו לה את המקום וריפדנו אותו במצוע רך. ואכן בבא העת היא נכנסה לשם, ובתהליך שקט ושלו (לא אפידוראל) הפכה לאם חד הורית לארבעה גורים חמודים. היא ליקקה אותם וניקתה אותם והיניקה אותם. תוך זמן קצר נפקחו עיניהם והם התחילו לטויל בדירה בעקבות אימם.

היא הייתה אם מסורה. כשירדה למיטה לעשות את צרכיה חזרה במהירות הביתה כדי להיות איתם, אבל כשהחלו שינוים לצמוח היא גמלה אותם מההנקה. היא התהמקה מהם, והגורים הקטנים רצו אחריה בתקווה לינוק קצר, אבל היא לא אפשרה להם. נראה ששינויים הקטנים והחדות כסיכות הכאיבו לה. הבנו שהגיע הזמן למסור את הגורים לכל המעווניין, ואכן מצאנו להם בתים חמימים. כושית חזרה להיות "בת" יחידה.

פרק '

כושית עוברת דירה ונעשית "זודה"

כשנכנסתי לאחוב לבי, נגן הצ'ילו, עזבתי את דירת הורי ולקחתי את כושית לביתי החדש. כשהנולדה בתי הבכורה דפנה, הבינה כושית מיד שהתינוקת הזאת חשובה לנו, ויש לנוהג בה בהתאם. בפגשים בינויה כושית הייתה מקבלת באהבה ובסובלנות כל משיכה בזנב, או בדיקה כלשהי שדפנה ערכה לה: כמה חזק מחוברת האוזן לראש? האם השערות נתלוות בקלות? לפעמים התינוקת הייתה מטילה עצמה עליה בכל כובד גופה תוך כדי קריאות צהלה, ואז הכלבה הקטנה הייתה מתכווצת כולה כדי להקטין את שטח החשיפה למתקפה, אזניה היו נמתחות לאחר, והיא המתינה בהבנה לסיום גילויי החיבה המוגזמים והקצת כאבים אלה. בהשוואה לכלבים אחרים שמקנאים בתינוק שהגיע לבית אחרים, ופלש לטרייטוריה שלהם, והם רואים בו מתחורה ואויב שניא, אף נשכחים אותו. כושית הייתה באמת משכמתה ומעלה – חכמה ומיווחדת.

דפנה משתעשעת עם כושית הסבלנית

פרק יא ואחרון

כושית מגיעה לסוף דרכה

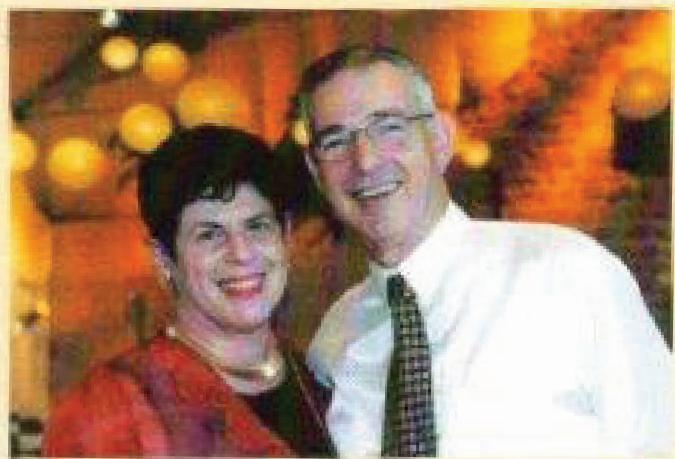
כושית הגיעה לביתנו כשהייתי ילדה, ויחד איתה עברתי את שנות הנעורים, התבגרות, הלימודים באוניברסיטה והרומנטיקה. היא הכנסה אותי לחופה וראתה אותי נעשה אם. היא הגיעה לגיל המכובד של חמיש עשרה שנה, שהוא גיל של זיקנה מופלגת לכלב. בשנת חייה האחרונות ראיינו שהיא הולכת ונחלשת, והחיוניות שלה דועכת. היא נראתה תשואה והרבתה לישון בפינות שקטות בבית. يوم אחד כשהייתי לידה רأיתי שהיא מתקשה בנשימה, ותוך כדי שהיא נועצת بي מבט ארוך ועמוק של פרידה, נטשה את עולמו, ועברה לנגן העדן של הכלבים. כל כך הצעירתי כשבטה, עד שהחלטתי לא לחת יותר כלב בבית. כך נשארה כושית יחידה ומיעבדת בהיסטוריה המשפחה שלנו. מפעם לפעם אנו מעלים את זיכרונות עלילותיה, וסיפור זה נכתב כדי שקוראים ידעו מי הייתה כושית, הכלבה המופלאה.

חוברת זו נדפסה בשנת תש"ע (2009)
שנת חתונת הזהב שלי עם גבי

כך נראהינו לפני 50 שנה

וכך בשנת חתונת הזהב

